

Rose

教主走失记

ท่านประมุขหลงลืมเพื่อนรัก เล่ม 1

一世华裳 อีชี้อั้วฉาง

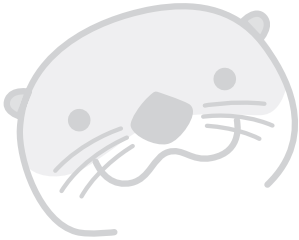
เขียน

RML

แปล

SUMMER

วาดภาพปก

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“มีเสียงหัวเราะนอเลาะห้อมล้อมอยู่รอบกาย
เสียงดนตรีบรรเลงและเสียงซัปร้องดังก้องกังวาน
แต่เขากลับนึกถึงความเจียบสงบของการอ่านตำรา
และดื่มชาที่ตระกอลห้วงทุกวันเสียมากกว่า”

— อีชี้อั้วฉาง

คำนำสำนักพิมพ์

ท่านประมุขหลงลืมพื้นรัก เป็นนิยายที่เต็มไปด้วยความลึกลับซุกซ่อน และปริศนามากมาย แม้กระทั่งนายเอกของเราหรือเยี้ยวที่สูญเสียวความทรงจำไป ยังคิดว่าตัวตนของเขาก็ไม่ชอบมาพากลด้วยเช่นกัน แล้วไหนจะหนุ่มรูปงามผู้มีทั้งความสามารถ ความเฉลียวฉลาด และอำนาจบารมี มาอ้างตัวว่าเป็นศิษย์พี่ที่พลัดพรากจากกันไปนาน ทว่าพฤติกรรมชวนสงสัยเสียเหลือเกิน ทั้งดูแลเขาดีเกินไป ทั้งชอบเอ่ยวาจาแปลกๆ นายเอกในช่วงเริ่มเรื่องจึงเหมือนหนุ่มน้อยผู้นำสงสารที่ตกอยู่ในเงื้อมมือหมาป่าจอมเจ้าเล่ห์ แต่ยิ่งอ่านก็จะยิ่งเอ๊ะ! ตกลงใครเจ้าเล่ห์กว่าใคร และใครเป็นจอมวางแผนกันแน่ะ มาลุ้นไปกับการเดินทางผจญภัยเพื่อไขปริศนา และฟินไปกับการลงใจระหว่งท่านประมุขลัทธิมารกับเจ้าสำนักขวงจีแห่งพรรคธรรมะไปพร้อมๆ กันนะคะ

Rose

บทที่ 1

“**บานแคไหนดแล้ว** ยังไม่มีข่าวคราวจากท่านประมุขอีกหรือ”

“ไม่มี และไม่รู้ด้วยว่าไปที่แห่งใด...โอ๊ย...”

เขาเสี่ยวชิง¹ ในอำเภอชิงสุ่ย² เขียวขจีจนมองเห็นจากระยะพันหลี่³ สมชื่อ น้ำพุบนภูเขาไหลคดเคี้ยวลงมาตามทาง เกิดเสียงดังซู่ๆ แม้จะไม่ได้เป็นขุนเขาและแม่น้ำเลื่องชื่อ แต่ก็ยังเรียกได้ว่า ‘งดงาม’ ทว่าชาวบ้านที่อยู่ใกล้กลับไม่ค่อยมีผู้ใดกล้ำมายังภูเขาแห่งนี้

ไม่มีเหตุผลอื่นใด นอกเสียจากบนภูเขาแห่งนี้มีลัทธิมารที่มีชื่อเสียงดังกระฉ่อนยุทธภพตั้งอยู่

ลัทธิมารแห่งนี้ย้ายมาที่นี่เป็นเวลาห้าหกปีแล้ว ในช่วงแรกที่พวกเขาย้ายมานั้นมีแต่เรื่องสับสนอลหม่าน ผู้คนจากยุทธภพต่างถือดาบจับหอกวิ่งโร่ขึ้นไปด้วยไอสังหารเดือดพล่าน แล้วก็วิ่งหนีทางจุกตุดลงมา ก่อให้เกิดเสียงดังโกลาหล ชาวบ้านรอบข้างจึงรู้กันทั่วว่าเขาเสี่ยวชิงเป็นที่พำนักของสำนักที่ทรงอำนาจแห่งหนึ่ง

เมื่อสอบถามจากทั่วทุกสารทิศมาเป็นอย่างดี จึงรู้ว่าเป็นสำนักที่มาจากต่างถิ่น เล่าขานกันว่าคนในสำนักนี้รูปร่างหน้าตาไม่เหมือน

¹ แปลว่า เนินเขาสีเขียว

² แปลว่า น้ำใส

³ หรือออกเสียงว่า ‘ลี้’ ในสำเนียงแต้จิ๋ว เป็นหน่วยวัดของจีนโบราณ เทียบประมาณ 500 เมตร

ชาวยุทธภพจากจงหยวน⁴ หน้าดำ มีเขี้ยวยื่นจากปาก ดูอัปลักษณ์ น่าพรั่นพรั้งยิ่งนัก ไม่น่าว่าอาจชอบกินเนื้อมนุษย์สด ๆ เสียด้วยซ้ำ ทุกคนจึงกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ ใช้ชีวิตอย่างอกสั่นขวัญแขวน แต่เมื่อเห็นวาลัทธิมารนี้ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนรำคาญใดๆ ชาวบ้านจึงพอจะอยู่อย่างสบายอกสบายใจได้บ้าง

แม้ชาวบ้านจะยังไม่กล้าเข้าใกล้ภูเขานั้นเหมือนเดิม แต่ก็มีเด็กที่ซบเซาวิ่งเล่นเคยขึ้นไปบนนั้น พวกเขาต่างกลับลงมาเล่าว่าได้พบกับคุณชาย ยิ้มแย้มแจ่มใสท่านหนึ่ง ไม่เพียงหล่อเหลาเท่านั้น แต่ยังมีอาหารเลิศรสให้กินมากมาย และมีอีกหลายคนที่บอกว่าได้พบกับหญิงสาวผู้เลอโฉม ดูเจี๊ยะลี้ลั่นดงาม

พวกผู้ใหญ่ตกใจสะดุ้งโหยง กล่าวว่าลูกหลานของตนจะต้องมนตรีหรือถูกวิชาของปีศาจเข้า จึงสวดอธิษฐานต่อปวงเทพและขอพรพระอยู่ทุกหน แล้วจบที่จับเด็ก ๆ มาตีสลักยก พร้อมห้ามไม่ให้กลับขึ้นไปอีก

ปีแล้วปีเล่า ผู้คนจากยุทธภพที่กล้ามาทำตัวลี้ลับเขาเสียชิงลดน้อยลงเรื่อยๆ กระทั่งกลุ่มโจรยังอ้อมผ่านเขาแห่งนี้ไปด้วย ชาวบ้านจึงค่อยๆ รู้สึกว่าการมีลัทธิมารอยู่ใกล้ๆ ก็มีใช้เรื่องเลวร้ายอันใด เพราะพวกเขาู้ดีว่าเหตุที่ผู้อื่นไม่กล้าเข้ามาคือกลัวในละแวกนี้ เป็นเพราะลัทธิมารอันแสนน่าหวาดหวั่นพรั่นพรั้ง ดังนั้นพวกเขาจึงยิ่งรู้สึกเคารพยำเกรงเขาเสียชิงเพิ่มเติมไปด้วยกลืนอายแปลกประหลาดนี้

ในขณะที่ชาวลัทธิมารถูกโลกภายนอกเล่าลือว่าเป็นปีศาจ พวกเขาเองกลับไม่ได้ทั้งฆ่าหรือกินเนื้อมนุษย์ แต่ต่างมีชีวิตอยู่อย่างแสนสบาย

ผู้ที่ทำมาค้าขายและออกไปทำธุระยังไม่กลับมา จึงมีบุคคลสำคัญรักษาการณ์อยู่เพียงสองสามคนเท่านั้น ได้แก่ ผู้ที่บ้างปลูกดอกไม้บ้างอ่านตำรา ผู้ที่เปลี่ยนเสื้อผ้าวันละสามชุด และผู้ที่ศึกษาพิชฆอนแมลง

⁴ แปลตรงตัวว่า 'ที่ราบภาคกลาง' ซึ่งหมายถึงพื้นที่ภาคกลางของจีน ตั้งอยู่ระหว่างแม่น้ำหวงเหอ (ฮวงโห) และแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ถือเป็นจุดเริ่มต้นของอารยธรรมจีนมาตั้งแต่ยุคโบราณ

บางครั้งพวกเขา ก็ออกไปเดินเล่นรอบๆบ้าง เพื่อสำรวจว่ามีเด็กที่พอจะมีแวว เป็นยอดฝีมือของยูทอภพ หรือมีพรสวรรค์ที่ไม่ธรรมดาอยู่บ้างหรือไม่

แต่เมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า พวกเขาล้วนตระหนักถึงสิ่งหนึ่ง

“ท่านประมุขยังไม่กลับมาอีกหรือ”

“ยังไม่กลับ”

“เขาไม่ได้บอกว่าจะไปไหนเลยหรือ และไม่ได้ส่งข่าวกลับมาบ้างหรือ”

“ไม่มีเลย”

“ไอ้...”

เริ่มแรกเป็นเพียงบทสนทนาสั้นๆ หลังจากนั้นไม่กี่วันจำนวนคำถาม ก็เพิ่มมากขึ้น ซ้ำยังเจือด้วยความวิตกกังวลเล็กน้อย ความสงสัยและความไม่สบายใจเหมือนเมฆดำที่ก่อตัวหนาขึ้นเรื่อยๆ ก่อนเกิดพายุฝน กัดทับหนักอึ้งอยู่ในใจ รอคอยช่วงเวลาปะทุอย่างสมบูรณ์

ในที่สุดวันหนึ่งจึงมีคนเอ่ยปากถาม “ข้าว่า...ท่านประมุขคงไม่ได้เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือกระมัง”

“ไม่กระมัง” อีกคนกล่าว “ท่านประมุขฉลาดถึงเพียงนั้น จะเสียเปรียบได้อย่างไรกัน”

“หรือว่า...”

“เขาออกไปกับผู้อาวุโสไป ทางผู้อาวุโสไปก็ไม่มีข่าวคราวหรือ”

“ถามแล้ว ผู้อาวุโสไปตอบจดหมายมาว่า เขาแยกกับท่านประมุข ตั้งนานแล้ว จึงไม่รู้ว่าท่านประมุขอยู่ที่ใด แต่ท่านประมุขมักชอบเรื่องสนุกสนานมาแต่ไหนแต่ไร หากพบเจอเรื่องสนุกในที่ห่างไกล ลำพังแค่กลับมาก็ต้องใช้เวลาหนึ่งถึงสองเดือนแล้วนะ”

“อืม สิ่งสำคัญคือหากเรานุ่มน้ามไปรบกวนสอดรู้สอดเห็นเรื่องของท่านประมุข คนที่ช่วยก็จะเป็นพวกเราเอง ดังนั้นอย่าเพิ่งรีบร้อน ท่านต้องไปทำเรื่องสนุกอยู่ที่ไหนสักแห่งเป็นแน่ รอกันอีกสักหน่อยเถิด”

“มีเหตุผล!”

ทุกคนปลอบใจกันอยู่พักหนึ่ง แล้วรอการกลับมาของท่านประมุข ต่อให้ฟ้าผ่าก็ไม่ยอมขยับเขยื้อนไปไหน

พวกเขา รอแล้วรอเล่า

เผื่อ รอและรอคอย

รอต่อไป... รอจนกระทั่งน้ำฝนชะล้างเขาเสียวซึ่งรอบแล้วรอบเล่า
รวมลึบกว่าหน แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่เห็นท่านประมุขแม้แต่เงา

ผู้อาวุโสท่านหนึ่งล้มโต๊ะแล้วกล่าวว่า “ดอกไม้ของข้ากระถางนี้
ใกล้ร่วงโรยแล้ว! เหตุใดเขายังไม่กลับมาอีก”

คนอื่น ๆ ก็บ่นพึมพำเช่นกัน

ผู้อาวุโสเหมยเดินลากกระบี่ปรองอั่งดงมาไปรอบ ๆ ห้องตำราด้วยความ
กระวนกระวายใจ พลางกล่าวขึ้นว่า “ท่านประมุขเป็นคนเก่งและฉลาด
แต่ในแง่ของวายุฤทธิ์ เขาจัดอยู่ในระดับกลางค่อนไปทางสูงในยุทธภพเท่านั้น
หากได้พบกับปรมาจารย์ชั้นหนึ่ง...ไม่ลี หากพบปรมาจารย์ยังไม่ถือว่าเลวร้าย
กลัวว่าจะไปเจอพวกชอบใช้ความรุนแรง อีกทั้งใบหน้าของเขาก็สุมเสียดัง
ให้พบเจออันตรายมากเกินไป”

ผู้อาวุโสอีกคนหนึ่งกล่าว “ไม่ว่าจะหน้าตาดีแค่ไหน ท่านประมุข
ก็ยังเป็นบุรุษ ข้ากลัวแต่เขาจะตกเป็นเป้าของพรรคธรรมะ ถ้าถูกจับไป...”

“ไม่หระก ในยามปกติท่านประมุขมักสวมหน้ากาก พรรคธรรมะ
จะรู้ได้อย่างไรว่าเป็นเขา อีกอย่างเมื่อออกไปข้างนอก ท่านประมุขก็มักจะ
แปลงโฉมอยู่เสมอ”

“หากเผอเรอเปิดเผยตัวออกไปเล่า”

ผู้อาวุโสเหมยกล่าว “ข้าคิดว่ามีแนวโน้มจะเจอพวกชอบใช้ความ
รุนแรง แล้วถูกจับขังเสียมากกว่า”

“โอ้...” ผู้อาวุโสเหมยผู้ที่กำลังศึกษาหอนแมลงกล่าวด้วยน้ำเสียง
เนิบนาบ “ถ้าพูดถึงพวกชอบใช้ความรุนแรง เคยมีคนที่หนึ่งในบ้านเกิด
ของข้า เขาชอบจับคนสวยกลับมาตัดลิ้นและจุ่มก หักขาทั้งสองข้าง
แล้วสวมปลอกคอ จึงให้คลานไปมาบนพื้น แล้วแสดงเล่นกลให้ผู้คนดู”

คนที่เหลือ “...”

ผู้อาวุโสเหมยกล่าวต่อ “จริงลี ข้าได้ยินมาว่าคนที่ที่จะเข้าวังต้อง
หน้าตาสะสวย หากท่านประมุขของเราถูกคนร้ายจับไปขายเข้าวัง...”

คนที่เหลือ “...”

ในห้วงความคิดของใครหลายคนเต็มไปด้วยภาพที่ท่านประมุข ถูกทารุณกรรม สีหน้าพลันค่อยๆ หนักอึ้งขึ้น ในขณะที่พวกเขากำลังจะลงมือกระทำการบางอย่าง ในที่สุดผู้อาวุโสไปที่ออกไปปฏิบัติภารกิจ ข้างนอกก็กลับมาเสียที พวกเขาคิดว่าหญ้าช่วยชีวิต⁵ ที่เป็ความหวังเพียงหนึ่งเดียวเอาไว้ทันที แยกกันล้อมหน้าล้อมหลังผู้อาวุโสไปจนหมดจุด

ผู้อาวุโสไปมีท่าทางเหมือนคนยังไม่ตื่นตืออยู่เป็นนิจ ทำเรื่องใด ก็เชื่องช้ากว่าคนอื่นหนึ่งก้าวเสมอ เว้นเสียแต่เรื่องการต่อสู้

หลายคนรีบถาม “ท่านประมุขเล่า เขาไม่ได้บอกว่าจะไปที่ใดหรือ”

ผู้อาวุโสไปส่ายหน้าแล้วถามกลับ “เขายังไม่กลับมาอีกหรือ”

“ยังไม่กลับ ชาวคราวเงียบหายไปเลย”

หลายคนลอบคิดในใจว่า ไม่น่าอาจเกิดเรื่องไม่ดีกับท่านประมุขขึ้นมาจริงๆ จึงจะวิ่งออกไปข้างนอกอย่างรวดเร็ว ตั้งใจไปตามหาท่านประมุข

ผู้อาวุโสไปถูกเหล่าผู้อาวุโสคนอื่นทอดทิ้งอย่างไรเยื่อใยในชั่วพริบตา กระทั่งได้ทำความเข้าใจต้นสายปลายเหตุอย่างเงียบๆ แล้ว จึงเอ่ยปากว่า “ท่านประมุขกล่าวคำหนึ่งก่อนจะจากไป”

ผู้อาวุโสสองสามคนที่วิ่งออกไปถึงลานข้างนอกแล้วหยุดลงในทันใด แพบจะชนกันเป็นพัลวัน ยังไม่ทันจะจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อยก็กลับมาอย่างพร้อมเพรียง แล้วถามว่า “เขาพูดว่าอะไร”

ผู้อาวุโสไปกล่าว “ท่านประมุขบอกว่าจะไปกระทำการบางอย่าง ที่สะท้อนฟ้าสะท้อนดิน พวกเราอย่าได้เอะอะไปเลย”

ทั้งสองสามคนนั้นสุดลมหายใจเย็นเยียบ ก่อนจะสติแตกโวยวายออกมา “เรื่องสำคัญเช่นนี้ เหตุไฉนไม่บอกกันก่อนเล่า!”

ผู้อาวุโสไปกล่าวซ้ำๆ “ข้าคิดว่าเขาพูดเล่น”

นี่ไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ หลายคนเงียบกริบไปพักหนึ่ง

ผู้อาวุโสไปมองซ้ายที่ขวาที แล้วถาม “ยามนี้ควรทำเช่นไรดี”

⁵ หมายถึง ความหวังหรือที่พึ่งสุดท้าย

หลายคนมองหน้ากันไปมา มีบางคนคาดเดาว่า “ท่านประมุขเป็นคน
จงหยวน หรือว่าจะมีศัตรูอยู่ที่นั่น”

แม้ในหมู่พวกเขาบางคนจะเป็นชาวฮั่น⁶ แต่ก็เติบโตมากับคนต่างถิ่น
ตั้งแต่เยาว์วัย โดยพื้นฐานแล้วไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับจงหยวน แต่ท่าน
ประมุขแตกต่างจากพวกเขา เพราะเขาเติบโตขึ้นมาในจงหยวน จากนั้น
จึงค่อยออกท่องยุทธภพ

ใครคนหนึ่งกล่าว “ไม่เคยได้ยินเขาพูดถึงเรื่องนี้เลย”

“เจ้าเดาใจท่านประมุขได้อย่างนั้นหรือ”

“เอ่อ...ข้ายังรู้สึกว่ามีอะไร เราย้ายมาที่นี่ได้ห้าหกปีแล้ว หากมีศัตรู
จริง ๆ ก็น่าจะเคยได้ข่าวคราวมาก่อน”

“หรือมีเรื่องบุญคุณความแค้นที่เราไม่รู้แน่ชัดอยู่”

“บางทีอาจจะแค่พูดเล่น แต่สุดท้ายไปเกิดเรื่องขึ้นจริง ๆ หรือเปล่า”

จู่ ๆ ผู้อาวุโสเหมยก็หยุดยกขึ้น “ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ต้องไปหาเขา
ให้เจอ!”

พวกเขาปรึกษาหารือกัน จับฉลากเพื่อตัดสินใจว่าใครจะอยู่หรือไป
คนที่ได้ไปต่างเก็บข้าวของเพียงเล็กน้อย แล้วรีบรุดออกไปทันที

ผู้อาวุโสไปที่อยู่เฝ้าเรือนค่อย ๆ หันกายกลับไปห้องอย่างช้า ๆ
พลันนี้ก็อะไรบางอย่างขึ้นได้ตอนที่แกะห่อสัมภาระ เขาวิ่งไปที่หน้าประตู
พลางตะโกนว่า “ท่านประมุขทั้งถูกปิดดินไว้หนึ่งใบ”

เสียงนั้นแผ่กระจายในเรือนเล็กน้อย คนสองสามคนที่กำลังวิ่งลง
จากภูเขาจึงได้ยินชัด พวกเขาหยุดชะงัก แล้ววิ่งกลับมาจับผู้อาวุโสไปไว้
ก่อนจะออกหมดเตะต๋อยไปหนึ่งยกโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง

พวกเขาคลี่กระดาษที่อยู่ในนั้นออก มองเพียงปราดเดียวก็อ่าน
ทั้งสิบบรรทัดจบอย่างรวดเร็ว ทว่าพวกเขายังไม่สิ้นสงสัย จึงสอดมือ
เข้าไปหยิบห่อสัมภาระกับเสื้อผ้าของผู้อาวุโสไปออกมา เพื่อตรวจสอบ

⁶ กลุ่มชาติพันธุ์ฮั่นเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศจีน ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในจงหยวน
มาช้านาน

ให้แน่ใจว่าผู้อาวุโสไปไม่ได้ล้มอะไรไว้อีก จากนั้นพวกเขาก็วิ่งลงเขาไปอย่าง ‘สะเทือนเลื่อนลั่น’ อีกครั้ง

มีสายลมพัดโชยเพียงบางเบา หมอกเคล้าคลื่นควันยาวไกลสุดสายตา

ในช่วงฤดูฝน ท้องฟ้าและผืนดินจะปกคลุมไปด้วยหมอกสีขาว เย็นโยวได้ยินเสียงฝนตกปรอยๆ แผ่วเบา

ความคิดของเขาจมอยู่ในภวังค์ฝันที่เต็มไปด้วยหมอกหนาทึบ เดินล่องลอยไปอย่างไร้จุดหมาย เสียงฝนนี้เหมือนมือคู่หนึ่งที่ค่อยๆ สะล้างเส้นทางข้างหน้าให้สะอาดเอี่ยม เขาพบว่าตนเองยืนอยู่บนเนินเขา ใต้ฝ่าเท้ามีแผ่นหินสีเขียวปูวางไว้อย่างเป็นระเบียบ หยอดน้ำบนกิ่งไม้ และใบไม้ใสเสียงจนสะท้อนโลกออกมาได้ทั้งใบ สายฝนดูจลื่นฝ้าย ประหนึ่งเสียงกระซิบอันอ่อนโยนละมุนละไมที่ตั้งอยู่ข้างหูเพียงแผ่วเบา

เขารู้สึกสบายใจอยู่พักหนึ่ง แล้วจึงยกเท้าเดินไปข้างหน้า

สุดท้ายเดินเป็นศาลาพักร้อน บนโต๊ะหินมีพู่กัน น้ำหมึก กระดาษ และจานฝนหมึกวางอยู่ กระดาษเขยิบนิ้วถูกคลี่ออก เขาเอาพู่กันจุ่มลงในน้ำหมึก หลบตาครุ่นคิดเลื่อนลอยอยู่เป็นเวลานาน แล้วสะบัดข้อมือวาดภาพเต่าตัวหนึ่งในคราวเดียว

ทันใดนั้นก็มีคนเรียก “คุณชาย”

เสียงนี้ราวกับดังมาจากท้องฟ้า เย็นโยวเห็นผลงานชิ้นเอกของตนเอง หายไปในทันใด และอันตรายกันไปพร้อมกับทิวทัศน์โดยรอบ ความรู้สึกเลื่อนรากล่องลอยที่จับต้องไม่ได้ค่อยๆ ลดลงตั้งกระแสน้ำไหล เสียงสายฝนค่อยๆ ชัดเจนขึ้น ทั้งยังรู้สึกเจ็บปวดที่ใบหน้าราวกับมีเข็มทิ่มแทง

เขาหลุดพ้นจากความฝัน แล้วลืมตาขึ้น

เข้ารับใช้ที่เรียกเขาๆ หนึ่งหนย็นก้มหน้าอยู่นอกประตู หลังจากรออยู่

⁷ กระดาษที่มีคุณภาพสูงชนิดหนึ่ง สีกระดาษขาวสะอาด เนื้อกระดาษละเอียด นุ่ม และเบา เนื้อกระดาษเหนียวไม่ขาดง่าย กระจายน้ำหมึกได้สม่ำเสมอและชัดเจน ผลดีที่เมืองเซวียนเจิง มณฑลอันฮุย นักวาดภาพพู่กันจีนถือเป็นกระดาษที่ล้ำค่ามาก

ครู่หนึ่งแล้วไม่เห็นการเคลื่อนไหวจากข้างใน ก็กำลังจะจากไป แต่พอได้ยินเสียง “ซวบ” จึงหันกลับไป เห็นเยโวยที่มีผ้าพันบนศีรษะก้าวออกมาจากประตู ซ้ำรับใช้โค้งคำนับทันที แล้วกล่าวว่า “คุณชาย ท่านประมุขของเรา กลับมาแล้ว”

เยโวยกำลังมองพินิจพิเคราะห์สีท้องฟ้า และขบคิดว่าตนกลับมาจนถึงมือเย็นเลยหรือไม่ เมื่อได้ยินเช่นนั้นดวงตาพลันสว่างไสวขึ้น แล้วจึงเดินออกไปที่ลานหน้าบ้าน

ครึ่งเดือนก่อน เยโวยตื่นจากอาการสลบไสล แล้วพบว่าตนเองมาอยู่ในปราสาทเขาสวินทลิว^๑ แห่งนี้อย่างไรคำอธิบาย

ในเวลานั้นตามร่างกายมีแผลไฟไหม้หลายจุด กำลังภายในไม่ต่อเนื่อง สิ่งที่แย่ไปกว่านั้นคือหัวสมองว่างเปล่า...เขาไม่รู้แม้กระทั่งชื่อแซ่ของตนเอง

ตามที่ซำรับใช้เล่า เขาได้รับการช่วยเหลือจากประมุขปราสาท แต่ท่านประมุขมีฐานะบางอย่างให้ต้องออกไปจัดการ ต้องใช้เวลาสักพัก จึงจะกลับมา ดังนั้นเขาจึงอยู่กับดีมอย่างดีมาจนกระทั่งถึงตอนนี้ ในที่สุดคนที่เฝ้ารอก็กลับมาได้เสียที

ฝนโปรยลงมาไม่หยุดประดุจผ้าโปร้งบางเบา อากาศชุ่มชื้นผสมกับกลิ่นของพืชพรรณและดินเลนหลังไหลเข้ามาในอก แล้วค่อยๆ กระจายออกไปอย่างเชื่องช้า

เยโวยผ่อนลมหายใจออกอย่างเบิกบานใจยิ่งนัก การสูญเสียความทรงจำไม่ได้ทำให้เขางงวยจนทำอะไรไม่ถูก แต่กลับรู้สึกสดชื่นเหลือแสนเหมือนเดินไปตามท้องถนนเพื่อค้นหาสมบัติที่คาดหวัง

บิดามารดาของประมุขปราสาทเขาสวินทลิวแห่งนี้เสียชีวิตไปแล้วทั้งคู่ ทายาทยามนี้รับสืบทอดปราสาทเขามาเป็นปีที่สาม อายุอานามยังเยาว์วัยนัก กล่าวกันว่าเป็นคนเจ้าสำราญมากอีกด้วย ขณะนี้เขากำลังดื่มชาอยู่ในห้องโถงใหญ่ มีคุณชายผู้หนึ่งที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกันนั่งอยู่ข้างๆ

^๑ แปลว่า ทาดันทลิว

ในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมานี้ เยียวได้สอบถามรูปร่างหน้าตาของท่านประมุขคร่าว ๆ มาก่อนแล้ว จึงแยกแยะทั้งสองคนนี้ได้อย่างชัดเจนทันทีที่เขาเข้าไปในห้อง พลันสังเกตเห็นท่านประมุขมองไปที่คุณชายผู้นั้นแวบหนึ่ง เยียวมองตามไปด้วย จึงได้สบตากับอีกฝ่าย

คนผู้นี้เกิดมาหล่อเหลายิ่งนัก เป็นคนประเภทที่ทำให้สาวน้อยหน้าแดงเขินอายได้อย่างสบายๆ แม้ใบหน้าจะสงบนิ่ง และไม่มีท่าเคลื่อนไหวใดๆ ที่เกินความจำเป็น แต่ลำพังแค่นั่งอยู่ตรงนี้ก็ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าเขาเป็นเจ้านายของที่นี่ได้แล้ว ส่วนประมุขปราสาทเป็นเพียงภาพลวงตาที่ว่างตกร้างไว้เท่านั้น

เยียวหลบสายตาท่าอย่างเงิบเขิน แล้วบอกตัวเองว่า ‘คนนี้จะรับมือยาก’

นับตั้งแต่เขาฟื้นคืนสติก็ไม่ได้เปิดเผยเรื่องความจำเสื่อมกับใคร เดิมทีคิดอยากจะทำอะไรก็ได้ สนทนากับคนที่นี่ ผู้ใดจะรู้เลยว่าจะมียอดฝีมือถึงขั้นนี้ปรากฏกาย หากอีกฝ่ายไม่สอดมือเข้ามายุ่งก็คงดี แต่ถ้าอีกฝ่ายชอบวุ่นวายเรื่องชาวบ้าน เช่นนั้นแผนการของเขาคงจะไม่ค่อยราบรื่นนัก

“คุณชาย อาการบาดเจ็บเป็นอย่างไรบ้าง” ท่านประมุขลุกขึ้นยืนต้อนรับ “โอ้โฮ ตอนนั้นอันตรายมากจริงๆ ผู้น้อยอยู่ในโรงเตี๊ยมเดียวกันกับคุณชายพอดี จู่ๆ คืนั้นห้องของคุณชายเกิดไฟลุกไหม้ ตอนที่ผู้น้อยรีบเข้าไปนั้น คุณชายก็ได้รับบาดเจ็บและหมดสติไปแล้ว หากเข้าไปอีกเพียงนิดเดียว ผลที่ตามมาคงจะสาหัสอย่างคาดไม่ถึงเสียเลย”

เยียว “...”

นับว่าได้คำตอบมาอย่างง่ายดายไม่เปลืองแรง

เมื่อเยียวรู้ที่มาของแผลไหม้ก็รู้สึกดีกับท่านประมุขผู้นี้เป็นพิเศษ

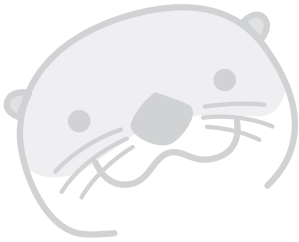
ท่านประมุขกล่าวต่อ “ข้าของของคุณชาย นอกจากของใช้ส่วนตัวเล็กน้อยแล้ว ยังมีป้ายหยกของเจ้าสำนักเหวินเหริน ผู้น้อยเดาว่าคุณชายอาจเป็นสหายสนิทของเขา จึงเร่งรีบพากลับมาที่นี่ในคืนนี้ทันที เมื่อหาที่พักให้คุณชายเรียบร้อยแล้ว ถึงได้กล้าจากไป”

ขณะที่พูด ท่านประมุขก็เหลือบมองคนข้างๆ อีกแวบหนึ่ง เยียว

ท่านประมุขหลงลืมพี่บรัก เล่ม 1

สงสัยเล็กน้อยว่าเหตุไฉนพวกเขาถึงไม่เอ่ยอันใดต่อกัน จึงอดชำเลืองมองไปอีกครั้งไม่ได้ เห็นคนผู้นั้นถือป้ายหยกชิ้นหนึ่งอยู่ในมือ ก็คาดเดาได้ว่าเขาคือเจ้าสำนักเหวินเหริน

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขาจะต้องเผชิญหน้ากับคนผู้นี้โดยตรง
เฮ้อ ช่างโชคร้ายเสียจริงๆ

กดลองอ่าน

บทที่ 2

ปราสาทเขาสวนหลิว สร้างขึ้นอย่างมีเอกลักษณ์ บันไดสลัก
ลูกกรงหยกดงามตระการตา แม้แต่ก้อนหินก็ถูกจัดวางไว้อย่างพิถีพิถัน
ในขณะนี้ปราสาทปกคลุมไปด้วยหมอกและสายฝนพรำๆ แฝกกลิ่นอาย
ของเสน่ห์อันน่าหลงใหลอยู่รำไร

เย้ไยวนั่งอยู่ในศาลาพักร้อนตรงหัวมุม ถูด้วยน้ำซาไปมาอย่างเบามือ
ถือหลักการที่ว่า ‘พูดมากผิดมาก’ และ ‘ศัตรูไม่ขยับ ข้าหาขยับไม่’
จึงอดทนรอให้เจ้าสำนักเหวินเหรินซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามปริปากก่อน และคาดหวัง
ว่าคนผู้นี้จะพูดสิ่งที่เป็นประโยชน์บ้าง

ทว่าความคาดหวังอันริบหรี่ของเขานั้นกลับถูกดับอย่างรวดเร็ว...
เหวินเหรินเหิงดูเหมือนจะไม่ได้มองเขาสักนิด เพียงยกถ้วยชาดื่ม
อย่างเงิบๆ นิ้วมือของเขาเรียวยาวขาวสะอาด

แม้การปรากฏตัวของเจ้าสำนักผู้นี้จะทำให้ผู้คนรอบข้างมิอาจดูตาย
แต่เขาก็ดูแสนสุภาพ ยิ่งช่วยขับให้ใบหน้าอันหล่อเหลานั้นดูน่าเจริญตา
เจริญใจขึ้นอีกหลายส่วนจริง ๆ ซึ่ง ‘ความเงิบกริบ’ เช่นนี้ ไม่ได้ทำให้
เย้ไยวรู้สึกกดดันหรือเก้อเขินเลย หากแต่กลับรู้สึกเงิบสงบอย่าง
แปลกประหลาด

เย้ไยวเองก็เพียงจิบชาที่ละเล็กทีละน้อย แล้วนับเส้นใบชาทั้งหมด
ในถ้วยด้วยท่าทีเคร่งขรึมจริงจังจนจบหนึ่งรอบ ในขณะที่เขากำลังจะ

นับรอบที่สองอย่างบ้าคลั่ง ในที่สุดเจ้าสำนักเหวินเหรินก็ตีมหาถั่วยั้นจนหมดเกลี้ยง

ถั่วซาถูกวางลงบนโต๊ะจนเกิดเสียงแผ่วเบา

จิตใจของเยียว่ตื่นตัว เขาเหยียดหลังตรงเล็กน้อย แต่เจ้าสำนักผู้นี้กลับหยิบกาน้ำชาขึ้นมาอย่างไม่เร่งรีบ แล้วเทน้ำชาอีกหนึ่งหน

เยียว่ “...”

เหวินเหรินเหิงรักษาความชุ่มชื้นเยี่ยงก่อนหน้านี้ แล้วเริ่มตีมหาถั่วที่สอง

เยียว่ลอบสงสัยว่าความสัมพันธ์ของเขากับเจ้าสำนักผู้นี้อาจมีอะไรซับซ้อน ถึงขั้นที่อีกฝ่ายตีมหาไปสองถั่วแล้ว ก็ยังมีอาการเอื่อยเอ่ยวาจาได้...หรือว่าตัวเขาเองควรจะเอ่ยปากพูดก่อน

ความคิดนี้ถูกระงับให้วนเวียนอยู่ในใจเท่านั้น

เยียว่ตัดสินใจจะเสียเวลากับเขาต่อไป

จินเยว่เหมียนประมุขปราสาทเขาสวินหลิวซ่อนตัวลอบมองอยู่ห่าง ๆ เขาหัวเราะพลางลูบคางไปมา

รูปร่างหน้าตาของเขาเทียบเหวินเหรินเหิงไม่ติด ดีกว่าแค่มีนัยน์ตาดอกท้อ¹ทรงเสน่ห์ เขายิ้มเพียงเล็กน้อยก็เต็มไปด้วยเสน่ห์น่าหลงใหลแล้วกล่าวว่า “ข้ารู้ว่าพวกเขาต้องมีความลับบางอย่าง”

คนสนิทของเขาที่อยู่ข้าง ๆ เหลือบมองคนทั้งสองในศาลาพักร้อนซึ่งดูแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง จึงอดกล่าวไม่ได้ว่า “ท่านประมุขไม่เห็นจะเป็นเช่นนั้นเลย”

จินเยว่เหมียนถาม “เจ้าเห็นเหวินเหรินเหิงอยู่กับผู้ใดแล้วเงียบได้ขนาดนี้เพียงนี้หรือไม่เล่า”

คนสนิทถึงกับผงะ

จินเยว่เหมียนยิ้มอย่างมีเลศนัย “ยิ่งไปกว่านั้น คนผู้นั้นยังมี

¹ดวงตาโตสองชั้น ทางตาเรียวยาว ดูเจ้าชู้เย้ายวน

ป้ายหยกของเหวินเหรินเหิง นั่นไม่ใช่ป้ายหยกธรรมดา”

ป้ายหยกคือเหตุผลหลักที่เขาคาคนกลับมา และสั่งให้เข้ารับใช้ดูแลคนผู้นั้นให้อยู่อย่างดีที่สุด อีกทั้งวันนี้ยังตั้งต้นจะเปิดเผยความสัมพันธ์ระหว่างเหวินเหรินเหิงกับคุณชายผู้นั้นออกมาอย่างโจ่งแจ้ง เพราะแม่หยกนั้นจะทำมาจากหยกอุ๋น² ไม่ใช่ของชั้นเลิศ ลวดลายก็แปลกประหลาด แต่ครั้งหนึ่งเขาเคยเห็นเหวินเหรินเหิงแกะสลักมันด้วยตัวเอง มันจึงมีเพียงชิ้นเดียวในโลกหล้า

แม่เหวินเหรินเหิงจะให้เหตุผลว่าแกะสลักเพื่อความสนุกสนาน แต่เขามักจะรู้สึกว่ามันเป็นของขวัญ ข้อเท็จจริงพิสูจน์แล้วว่าเขาเดาถูกดังคาด

เขาไปมาหาสู่กับเหวินเหรินเหิงมาหลายปี รู้จักอีกฝ่ายมากกว่าคนอื่น ๆ เด็กคนนี้ชอบแกล้งทำตัวเป็นสุภาพบุรุษเสมอ แสร้งสุภาพอ่อนโยนกับทุกคน แต่จริง ๆ แล้วนิสัยไม่ดี เกรงว่าทั้งยุทธภพคงจะมีคนที่เขาห่วงใยอย่างแท้จริงไม่มากนัก ทันใดนั้นก็มีคนผู้หนึ่งปรากฏขึ้นในบัดดล ช่างน่าทึ่งจริง ๆ!

สิ่งที่น่าประหลาดใจยิ่งกว่าคือ หลายปีมานี้เขาไม่เคยเห็นคุณชายที่ได้รับบาดเจ็บผู้นั้นอยู่ใกล้ซิดเหวินเหรินเหิงเลย เขาไพล่มาจากไหน ชื่ออะไร เกี่ยวข้องกับเหวินเหรินเหิงอย่างไรกันแน่

เขาข้องใจจนทนต่อไปอีกไม่ได้แล้ว จึงหาข้ออ้างไปยังศาลาล้างเล็กตามอำเภอใจ

ก่อนฉินเยว่เหมียนจะก้าวเข้าไป เหวินเหรินเหิงก็ดื่มชาถ้วยที่สองหมด แล้วกล่าวคำพูดที่ทำให้ทั้งเยว่โยวกับฉินเยว่เหมียนประหลาดใจ

เหวินเหรินเหิงถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบอย่างไม่ปิดบัง “เหตุใดเจ้าถึงมีป้ายหยกของข้า”

ฉินเยว่เหมียนรู้สึกแปลกใจ

² หยกที่เกิดภายใต้อุณหภูมิและความดันสูง

เยไย๋วกำลังจะหลุดยิ้ม แต่เพราะอาการบาดเจ็บบนใบหน้าถูกกระทบ กระเทือน จึงตัวแข็งทื่อในฉับพลัน เขาจับน้ำกลบเคลื่อนไปหนึ่งอีก ก่อนกล่าวว่า “หยกของเจ้าสำนักเอง กลับมาถามข้าเสียนี้”

เหวินเหรินเหิงกล่าว “ก็เพราะไม่รู้ ถึงได้ถามอย่างไรเล่า”

เยไย๋วสงบสติอารมณ์ ครุ่นคิดมากมายอยู่ในใจ แล้วตัดสินใจ แสร้งลวงเขอีกสักหน่อย “รูปร่างหน้าตาเช่นนั้นของข้า เจ้าสำนักจำไม่ได้ อย่างนั้นหรือ”

เหวินเหรินเหิงเงยหน้าขึ้นมองเขา

จินเยว่เหมียนเก็บอารมณ์มิดชิด แล้วสาวเท้าก้าวเข้ามามองเยไย๋ว แวบหนึ่ง

ใบหน้าของเยไย๋วถูกไฟไหม้ แแถบผ้าไม่ได้พันศีรษะเขาไว้ทั้งหมด ยังมีช่องว่างเล็กๆ เหลืออยู่บ้าง แต่สำหรับคนที่ไม่คุ้นเคยกัน เห็นเพียง เท่านั้นก็ไร้ประโยชน์ เหวินเหรินเหิงจึงหยัดกายขึ้นแล้วเดินวนโตะหินครึ่งรอบ ก่อนจะนั่งลงข้างๆ เยไย๋ว กล่าวว่า “จำไม่ได้”

เขายื่นมือออกไป เห็นว่าเยไย๋วเอียงศีรษะหลบเล็กน้อย จึงหยุดมือทันทีโดยไม่ฝืนใจ แล้วกล่าวเพียงว่า “หากเจ้าไม่ให้ข้าดู ข้าจะรู้ได้อย่างไร ว่าเจ้าเป็นผู้ใด”

เยไย๋วเพียงลั้งเลครู่หนึ่ง ก่อนจะลงมือแกะผ้าพันแผลเต็มที่ แต่ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ยังดึงผ้าไม่ออก ทั้งยังทำให้ใบหน้าเจ็บปวดอีกต่างหาก

เหวินเหรินเหิงถามอย่างสุภาพ “ให้ข้าช่วยได้หรือไม่”

เยไย๋วไม่ได้แสดงสีหน้าไม่สบายใจแต่อย่างใด เพียงเอ่ยอย่างเกรงใจว่า “ขอรบกวนด้วย”

เหวินเหรินเหิงแกะแถบผ้าเบามากราวกับเกรงว่าเขาจะเจ็บ แหวตาของ เจ้าสำนักผู้นี้ยังคงไร้อารมณ์เหมือนเดิม แต่อาจเพราะเขาเป็นเจ้าสำนักมานาน ยามที่จิตใจสงบเช่นนี้ จึงทำให้ผู้คนมักเกิดภาพลวงตาว่าเขาแลดูอ่อนโยน

แถบผ้าหลุดออกอย่างรวดเร็ว ใบหน้าเยไย๋วครึ่งหนึ่งถูกเผาผลาญเกือบทั้งหมด ทว่าหน้าผากกับคางและใบหน้าอีกครึ่งหนึ่งยังสมบูรณ์ ไม่เสียหาย ถึงแม้จินเยว่เหมียนจะได้เห็นแล้ว แต่ก็ยังอดจ้องมองไม่ได้ยุติ

บุคคลผู้นี้มีคิ้วและดวงตาอันละเอียดละไม ใบหน้าก็พอดีได้สัดส่วนงดงามจนพาเอาใจสั้นไหวอยู่บ้าง ไม่ใช่ความงามแบบนุ่มนวล หากแต่แฝงความคมกล้า แม้ตอนนี้จะงดงามครึ่งหนึ่งและอัปลักษณ์ครึ่งหนึ่ง แต่เมื่อประสานกันกลับสิ้นสะท้านใจยิ่งนัก ไม่ว่าจะก่อนหรือหลังโดนไฟลวก ล้วนเป็นใบหน้าที่กระตุ้นให้ผู้คนเคลิบเคลิ้มได้อย่างง่ายดาย

คนแบบนี้ ย่อมเป็นที่จดจำได้แม่นยำในพริบตา

เยไยวแอบสังเกตเหวินเหรินเหิง เห็นว่าในที่สุดสีหน้าเฉยเมยของเจ้าสำนักผู้นี้ก็แปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย ดูเหมือนเขาจะผละไปก่อนชั่วคราว จากนั้นก็รู้สึกเหลือเชื่อนิดหน่อย ฉินเยว๋เหมียนสงสัยปฏิกิริยาของสหายสนิทเหลือแสน แต่ก่อนที่เขาจะเบนสายตาไปมองร่างกายของเยไยว พลันได้ยินเสียงประหลาดใจของเหวินเหรินเหิง “...ศิษย์น้อง?”

ฉินเยว๋เหมียน “...”

นี่ไม่ถึงว่าเจ้ามีศิษย์น้องด้วย!

ฉินเยว๋เหมียนเกือบจะล้าลายน้ำลายตัวเอง เขารีบจับขาดับความตกใจไปหนึ่งอีก

เยไยวตกตะลึงเช่นกัน จากนั้นจึงตระหนักได้ว่าเรื่องราวไม่น่าจะง่ายตายเช่นนั้น ไม่ต้องพูดถึงสิ่งอื่นใด ลำพังแค่เหวินเหรินเหิงที่เมื่อครู่เจียบสนิทไปนาน มันก็แปลกพิลึกมากแล้ว

แต่สถานการณ์ยามนี้ไม่เหลือที่ว่างให้เขาได้ขบคิด เหวินเหรินเหิงมองเขาตรงๆ แม้จะพยายามรักษากริยามสง่างามอย่างเต็มที่ แต่ยังมีร่องรอยของความตื่นเต็นในน้ำเสียงอย่างชัดเจน “เป็นศิษย์น้องจริงๆ หลายนี่เจ้าไปอยู่ที่ใด เจ้าไม่ได้โง่จริงๆ ใช่หรือไม่ เจ้าดูโง่เขลาเบาปัญญามาก่อน หลังจากที่เจ้าหายไป ข้ายังคิดว่าเจ้าจะเคราะห์ร้ายมากกว่าเคราะห์ดีเสียอีก”

เยไยว “...”

ฉินเยว๋เหมียน “...”

คำพูดประโยคนี้นิ่งดูแ่อยู่ นะ

เยไยวทำหน้าที่บุดั้งโดยไม่ปริปาก พยายามแยกแยะสิ่งที่ได้ยิน

หลังจากเขาเพิ่งรู้เบาะแสและกำลังครุ่นคิดอย่างลึกซึ้ง คนตรงหน้า ก็โยนคำถามมาอีกหลายประโยค

ครั้งนี้เหวินเหรินเหิงปรับอารมณ์ให้กลับมามีท่าทีของสุภาพบุรุษ ผู้สง่างามเรียบร้อยได้แล้ว แต่ยังคงจับมือของเย่โย่วไม่ได้ ความหวังใย ในแววดาพสานกับความอ่อนโยนซึ่งอาจเป็นเพียงภาพลวงตาเท่านั้น “ข้าตามหาเจ้ามาตลอดตั้งแต่เจ้าหายไป แต่ก็ไม่มีข่าวคราวเลย ลิปปี้นี้ เจ้าอยู่มาได้อย่างไร ผู้ใดรักษาโรคให้ บาดเจ็บกะทันหันได้อย่างไร ผู้ใดทำร้ายเจ้า แล้วผู้ใดมอบป้ายหยกของข้าให้กับเจ้า”

ทันใดนั้นเย่โย่วที่ถูกเขากุมมือไว้ก็คิดจะชักมือกลับโดยไม่รู้ตัว

เหวินเหรินเหิงคลายมือจากเขาอย่างเห็นอกเห็นใจ แล้วมองไปทาง สหายสนิท “อาการบาดเจ็บของเขาเกิดจากโดนบางสิ่งลวกจนร้อนแดง เช่นนั้นหรือ”

จินเยว่เหมียนกล่าวว่า “ใช่...ตอนที่ข้าเข้าไปประตูไปนั้น เขากำลังลุ่มอยู่ ข้างเตียง แล้วเสาคานที่ถูกไฟไหม้ก็ตกลงมากระแทกพอดี โชคดีที่ข้าดึงเขา ออกมาทันกาล จึงไม่ได้โดนลวกสาหัสเกินไป หากใช้ยาของหมอเววดา จี๋ทาหลายๆ ครั้งก็น่าจะหายขาดได้...”

จินเยว่เหมียนชะงัก “ไม่สิ ข้าก่อน เจ้าก็ไม่ว่าเหตุใดป้ายหยก ของเจ้าถึงมาอยู่ที่ศิษย์น้องอย่างนั้นหรือ”

“ถูกต้อง ป้ายหยกหายไปเมื่อสองสามวันก่อน เจ้าก็รู้ ปกติแล้วข้า พกมันติดตัวไปด้วย ใครที่ฉกมันไปจากสายตาข้าได้ ฝีมือย่อมไม่ธรรมดา” เหวินเหรินเหิงพันแถบผ้าให้เย่โย่วอีกครั้งขณะเอ่ย เมื่อเห็นว่าอีกฝ่าย ยังเงิบและดูว่าง่ายอยู่บ้างจึงนึกสนุก ผูกผ้าเป็นทรงหูกกระทายไว้บน หน้าผากของเขา

จินเยว่เหมียน “...”

เหวินเหรินเหิงมองไปที่เย่โย่วแล้วกล่าวซ้ำๆ “เหตุใดไม่พุดบ้าง เจ้าจำศิษย์พี่ไม่ได้หรือ” เขาหยุดกึก “หากเจ้าไม่อยากพุด ศิษย์พี่จะไม่บังคับ แค่ออกมาว่าผู้ใดทำร้ายเจ้า ศิษย์พี่จะแก้แค้นให้เอง”

เมื่อคิดว่าคนที่เอาป้ายหยกมาได้ นั้นไม่ใช่คนธรรมดา ก็ดูสมเหตุสมผล

ยิ่งนัก เยไย่วจึงตี๋มซาอย่างใจเย็นแล้วรอให้อีกฝ่ายกล่าวต่อ ถ้าอย่างนั้น ข้าเป็นศิษย์น้องของเขาจริงหรือ เยไย่วเหลือบตามองเขาแวบหนึ่ง ก่อนจะถอนหายใจด้วยเสียงแผ่วเบา แม้ล้งเลอยากจะเอื้อนเอ่ยบางอย่าง แต่กลับหยุดชะงักไป

จินเยว๋เหมียนรีบเงี่ยหูฟังอย่างแทบรอไม่ไหว เขาอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ในท้ายที่สุดก็ได้ยินมนุษย์ผู้นี้กล่าวขึ้นว่า “บังเอิญกระมัง ข้าก็ไม่รู้ จริงสิศิษย์พี่ ข้าชื่ออะไร แล้วผู้ใดเป็นอาจารย์ของเรา”

จินเยว๋เหมียน “...”

เหวินเหรินเหิง “...”

เหวินเหรินเหิงมีปฏิกิริยาตอบสนองเป็นคนแรก “เจ้าจำไม่ได้ อย่างนั้นหรือ”

“พอบาดเจ็บ ตื่นขึ้นมาก็ลืมจนหมด มีเบาะแสเดียวคือป้ายหยกเท่านั้น” เยไย่วถามต่อ “ศิษย์พี่เห็นป้ายหยกครั้งสุดท้ายเมื่อใด แล้วพบใครอีกหรือไม่”

เหวินเหรินเหิงขมวดคิ้ว “ข้าก็คิดเรื่องนี้มานานแล้ว แต่ไม่มีเงื่อนงำเลย”

เยไย่วเงยบไปชั่วคราว มองไปที่ข้ารับใช้ผู้นอนอยู่นอกศาลา เขาสองจิตสองใจมิกล้าออกไป เมื่อรู้ว่าถึงเวลาเปลี่ยนยาแล้ว จึงก้มศีรษะบอกลาทั้งสองคนในศาลา แล้วเดินออกไปทั้งที่ผูกหูกะต่ายเอาไว้

ข้าฉลาดถึงเพียงนี้ เคยโง่มาก่อนหลายปีจริงหรือ

เยไย่วคิดหลงตัวเอง เขาเดินผ่านลานบ้านที่เม็ดฝนพลิวปลิวเข้ามา โดยไม่รีบร้อน ลอบสงสัยว่าหากนี่คือเรื่องจริง หาก...เหวินเหรินเหิงรู้ว่าเขาสูญเสียความทรงจำด้วยเหตุผลบางอย่าง และกำลังวางแผนหลอกเขาอยู่เล่า

เขาตัดสินใจว่าจะค่อยๆ ตรวจสอบอย่างละเอียด ถึงอย่างไรความจริงที่เขาสัญเสียความทรงจำได้เปิดเผยไปแล้ว ต่อไปเขาจะถามสิ่งใดก็ย่อมทำได้ แล้วค่อยๆ ตัดสินว่าคำตอบจริงหรือเท็จก็ยังไม่สาย

จินเยาว์เหมียนนอยอยากจะทำเรื่องนี้ให้กระจ่างแจ้งด้วยเช่นกัน จึงรอให้เยียวเดินจากไปก่อน แล้วค่อยถาม “เขาเป็นศิษย์น้องของเจ้าจริงหรือ”

เหวินเหรินเหิงยกยิ้มมุมปาก แม้จะยังมีท่าทีสุภาพเหมือนเคย ทว่ากลับปรากฏความนัยลึกซึ้งแทรกซึมออกมาหลายส่วน จินเยาว์เหมียนนอยไม่ใช่นคนแปลกหน้าสำหรับเขา ไม่ว่าจะอยู่ต่อหน้าหรือลับหลังคนอื่น จึงเอาแต่ซักไซ้ไล่เลียงว่า “ตกลงใช่หรือไม่...ไม่สิ เจ้าก็ไม่วู้เรื่องราวของเขามาก่อน ที่เขาพูดน่าจะเป็นความจริง...”

ทันใดนั้นเขาพลันนึกถึงบางสิ่งขึ้นมาได้ จึงสูดหายใจเข้าลึกๆ

เมื่อลองเอาใจเขามาใส่ใจเรา คิดดูสิว่าหากเขาสูญเสียความทรงจำพอพื้นฐานก็ต้องถามชื่อเสียงเรียงนามอย่างร้อนรนจนทนไม่ไหวเป็นแน่ ทั้งยังต้องถามว่าบ้านช่องอยู่ที่ไหน และอื่นๆ อีก แต่คุณชายที่ได้รับบาดเจ็บผู้นั้นอยู่ในปราสาทมานานกว่าครึ่งเดือนโดยไม่เผยพิรุณแม้แต่หน่อย หลังจากได้รู้ว่าป้ายหยกเป็นของเหวินเหรินเหิง ยังทำราวกับว่าไม่มีสิ่งใดผิดปกติ ผืนเผชิญหน้ากับเหวินเหรินเหิงที่ดื่มชานจนถึงสองถ้วย

เขาสุขุมเกินไปแล้ว!

ไม่เพียงแค่นั้น ในเวลาต่อมาคนผู้นี้ยังหลอกเหวินเหรินเหิงก่อน แล้วค่อยบอกความจริงเมื่อเห็นว่าเรื่องราวไม่ถูกต้อง ซึ่งดูเหมือนจะปล่อยให้หนึ่งก้าว แต่หากเกมนี้เป็นการเล่นเพื่อรุก เพราะสถานการณ์เมื่อครู่ นั้นหากเขาผินต่อไปก็ไม่ได้ประโยชน์

จินเยาว์เหมียนนอยอดพิมพ์ไม่ได้ “เขาเป็นใครกันแน่”

เหวินเหรินเหิงยังไม่เปลี่ยนสีหน้า “เป็นศิษย์น้องของข้า”

จินเยาว์เหมียนนอยอาจจะเอาเจียนเป็นเลือด เมื่อเห็นอีกฝ่ายหยุดกายลุกขึ้นจึงถามว่า “จะไปไหน”

“สืบปีแล้ว” เหวินเหรินเหิงก้าวออกจากศาลา น้ำเสียงดูร่าเริงเล็กน้อย “ในที่สุดก็ได้พบกับศิษย์น้องอีกครา แนนอนว่าข้าต้องแสดงความห่วงใยเขาให้มากกว่านี้สักหน่อย”